

velse maatte Statskassen udrede c. 3,800,000 Kr. Desuden nød Den indtil 1865 en Toldbegunstigelse, som mindst kan anslaaes til 300,000 Kr. aarlig.

Den 27de November 1863 fik de vestindiske Der en Art Selvstyrelse; det vil sige, man lagde en væsentlig Del af Magten i nogle faa Grundbesidderes Haand. Paa St. Croix bestaar Kolonialraadet af ialt 18 Medlemmer, deraf 5 kongevalgte og 13 valgte af Grundbesidderne eller Saadanne, som have i det Mindste en ren aarlig Indtægt af 2,000 Kr.

De mandlige Individuers Tal paa St. Croix over 25 Aar er omtrent 4,800, af disse have kun c. 200 Valgret og kun c. 100 deltage i Valgene. Planterne i Forbindelse med Embedsmændene raade i Virkeligheden baade for Dens Lovgivning og Administration. Da Den i 1863 saaledes fik Selvstyrelse, gif Lovgivningsmagten ud fra, at Den ikke alene i finansiel Henseende skulde kunne hjælpe sig selv, men endog yde et Bidrag til Danmarks Finantser. Finantsministeren udtalte saaledes ved Forelæggelsen af flere vigtige vestindiske Lovforslag: „Men i Forbindelse hermed fremsatte Kolonialraadet Ønsket om, at de vestindiske Ders Finantser maatte blive fuldstændig affødrede fra Moderlandets, og tillige, at der maatte ske en Sondring mellem Dens Finantser indbyrdes, altsaa at hele det Forhold, hvori Statsanliggenderne i Vestindien i finansiel Henseende hidtil have staaet til Moderlandet, skulde løses, at Derne kom til at staa for sig selv i finansiel Henseende, saa at de selv havde at bære deres Udgifter og oppebære deres Indtægter, og sølgelig selv kunde faae Indflydelse paa, baade hvorledes disse Indtægter bleve ordnede, og hvilke Udgifter der deraf skulde være at afholde. For at imidlertid dette kunde ske, maatte der tillige træffes en saadan Forholdsregel, at enhver D for sig havde at udrede sine Udgifter og oppebære sine Indtægter. Det vil nu ses, at dette Forslag, som er af en meget indgribende Betydning for Kolonierne selv, i det Hele er bygget paa en, som det forekommer mig, fornuftig og sund Tanke. Vi kunne ikke ønske, at disse Besiddelser skulde afgive nogen egentlig vælgemæssig Indtægt til Staten, men vi kunne heller ikke ønske, at de skulde forvolde os nogen betydelig Udgift. Det er vanskeligt for os her at bedømme de Forhold, der derved komme i Betragtning; hver Gang der er Tale om Udgifter og Indtægter fra de dansk-vestindiske Der, og Rigsdagen eller Rigsraadet skal tage Beslutning derom, føler man sig i en overordentlig vanskelig Situation og har ondt ved at se, hvorvidt det, der er foreslaaet, er det Rette, eller om man deri skal vedtage nogen Forandring.“ (Rigsraadsstidende for 1862, Sp. 49—50).

Ved selve Koloniallovens Forelæggelse yttrede Finantsministeren: „Forslaget gaar ud paa, at Derne i Fremtiden skulle oppebære alle de Indtægter, som hidtil ere tilflydte Statskassen under Kolonialbudgettet, og ligeledes afholde alle de Udgifter, som hidtil have været afholdte af Statskassen under Kolonialbudgettet, men at de derhos skulde udrede et Bidrag til Monarkiets fælles Fornødenheder, et fast Bidrag, der skal bestemmes for en vis Aarrække ved Lov, og som nu her er foreslaaet fastsat til en bestemt Sum for 10 Aar.“ (Rigsraadsstidende for 1863, Sp. 29—30.) Kongen skulde fremdeles udnævne de øverste Embedsmænd paa Derne og da navnlig Guvernøren, som særlig maatte komme til at give Kolonialraadets Forhandlinger deres Præg.

Man gif ud fra, at Derne ved en saadan Ordning paany vilde komme i en blomstrende Tilstand. Dette er ikke alene ikke sket, men i det Sted er St. Croix's Stilling bleven stadig uheldigere, og ved Katastrofen i Aar er den endog tilbøls ruineret. Denne Tilstand er efter Udvalgets Opfattelse dels en Følge af sociale og dels politiske uheldige Forhold. Den har c. 23,000 Indbyggere, men af disse er neppe en Tiendel af europæisk Oprindelse, og Europæerne bestaa igjen af omtrent alle Nationaliteter. Af de c. 60 Plantere, som ere paa Den, bor Halvdelen i Udlandet, og deres Plantager bestyres af Forvaltere. De nuværende Plantageeiere have for største Delen været Forvaltere, og ere paa Grund af Omstændighederne komne i Besiddelse af Eiendommene uden egentlig Kapital, og de have efter mange Sagkyndiges Dom heller ikke den nødvendige Kjendskab til, hvorledes Jorden skal dyrkes. Den behandles ikke i tilstrækkelig Dybde, og den udpines ved at give den ene Afgrøde efter den anden, saa godt som uden Gjødning, fordi denne for Størstedelen spildes. De afpressede Sukkerrør bruges som Brændsel, og Kreaturgjødningen brændes af Solen og udvaskes af Regnen. Medens Planterne paa de engelske Der bruge store Mængder af Kunstgjødning, bruges denne i en aldeles ubetydelig Grad paa St. Croix. 17,000 Acres Land ere stadig i Brug til Sukkerdyrkning, hvorimod omtrent et dobbelt saa stort Areal enten bruges til Græsning eller henligger ubenyttet. — Kunne Planterne ikke betale deres Afgifter, saa a have de Ret til at faae Laan (Bureaulaan) af Kolonialkassen, hvilke de saa igjen skulde betale tilbage næste Aar, og Kolonialkassen har første Prioritet for sit Tilgodehavende. Paa denne Rettighed sætte Planterne en særdeles stor Pris, uagtet det er indlysende, at den er fordærvelig for Fremskridt; thi derved have Planterne turdet vove at kjøbe Plantagerne uden Dristkapital; de stole desuden stadig paa Kolonialkassen i Stedet for paa sig selv, og de kunne ikke faae noget virkeligt Laan i deres Eiendomme, fordi Kolonialkassen stedse har første Prioritet. Af endnu mere fordærvelig Virkning ere uden Tvivl de med Bureaulaanprincipet i Forbindelse staaende Arbeidsregulativer, en Lov, som skrives sig fra 26de Januar 1849, altsaa fra